

bedsmænd, som ikke udnævnes af Kongen, den Afgang til Pension, som de hidtil have havt. Dette er efter Udvalgets Mening neppe den bedste Forholdsregel, hverken med Hensyn til dens umiddelbare Følger eller med Hensyn til Fremtiden. Thi der lader sig nu i mangfoldige Tilfælde neppe fremvise nogen god Grund til Adskillelse mellem de Embedsmænd, som have kongelig Udnævnelse, og dem, som ikke have den, da dette Forhold ofte skylder rent tilfældige Omstændigheder sin Oprindelse. Det er imidlertid vist, at naar man undtager de Embedsmænd, som ikke have kongelig Ansættelse, fra Pensionskravet, vil man kunne spare Noget; men Størstedelen af dem, som man saaledes træffer, vil netop være de smaa Embedsmænd, hvis Pensioner aldrig kunne naae nogen betydelig Størrelse. Dette vil sees ved følgende Liste over dem, som efter Udkastets Bestemmelse vilde blive berøvede den Afgang til Pension, hvoraf de nu ere i Bestielse:

Cancellister og Copister,
 Fyrbødere og Budde,
 Bromænd,
 Bygnings-Conducteurer og Forvaltere,
 Slotsfuldmægtige,
 Opsynsmand ved Haverne,
 Postbudde,
 Postskippere, Styrmand og Matroser,
 Belpostførere, Transportforvaltere, Litsenbrødre,
 Skovfogeder og Skovløbere,
 Myntbetjente (de underordnede),
 Lottoassistenten,
 Divisionsquartermestere,
 Sototthuusforvaltere,
 Skippere
 Constructeurer
 Haandsværksmestere og Mestersvende)

) ved Hol-
) men

Med Hensyn til Fremtiden lader det sig ikke nægte, at en Bei er aabnet, ad hvilken man vil kunne indføre en Del Besparselser, idet man vil kunne bestemme ved nye Love, at visse Embedsmænd ikke mere skulle udnævnes af Kongen. Men et Spørgsmaal er det dog, om det vil være rigtigt at give saadanne Love, naar man kan opnaae det samme Formaal ad

andre Veie. Kongens Ret til at udnævne Embedsmænd i samme Omfang som hidtil er beskyttet ved Grundloven; og naar hertil er knyttet den Bestemmelse, at Forandringer deri skulle kunne skee ved Lov, da er derved sikkert tænkt paa saadanne indgribende Forandringer i hele Forvaltningen, hvorved Communernes Selvstændighed udvides, og Borgerne kaldes til selv at vælge deres Embedsmænd, men ikke paa saadanne mindre vigtige Foranstaltninger, som at de Embedsmænd, der hidtil have været udnævnte af Kongen, fremtidig skulde udnævnes af Ministrene; det vilde i ethvert Tilfælde være urigtigt at foretage en saadan Forandring kun for at spare Pensioner til nogle Embedsmænd, hvis Antal dog aldrig vil kunne blive stort, og hvis Pensioner aldrig ville blive betydelige.

Udvalget har derfor foretrukket at opsøge andre Veie, ad hvilke Besparselser kunne opnaaes saavel strax som i Fremtiden. Det foreslaaer for det Første at overdrage Communerne selv at pensionere deres Embedsmænd; dette skeer allerede nu for en Del, men adskillige rent communale Embedsmænd (f. Ex. Direkteurerne for Kjøbenhavns Fattigvæsen) pensioneres af Staten; ved den Udvikling af Communernes Selvstændighed, som nu tilsigtes, er en saadan Bestemmelse endnu mere uregelmæssig end den nu er, og der synes saaledes at være af Grund til at have den i den nye Pensionslov. Dertil kommer, at ifølge Udkastet vilde Staten komme til at foreskrive Communerne en Norm, hvorefter de skulde pensionere deres egne Embedsmænd, uden at Staten samtidig overtog sig enten at udrede disse Embedsmænds Gager eller Pensioner. En saadan Forholdsregel vilde allerede under de nuværende Forhold have sine store Betænkkeligheder; men under en mere udviklet communal Frihed vilde den paa ingen Maade kunne tilstedes.

Med Hensyn til de offentlige Stiftelser foreslaaer Udkastet at drage en Forffjel mellem dem, som have et Statsøiemed, og dem, som ikke have det. Ved at overveie de bestaaende Forhold kommer man let til at see de store Vanstueligheder, hvormed det vil være forbundet, i det enkelte Tilfælde at bestemme om en Stift-